

ehhitama. Kui veel laewa ehhitus käes olli, käis ta jo kõnne rahwa hulgas suust suhho, et sest ommeti head ajawito pühhapäiwil olleks lota. Selle paiga õppetaja sedda kuuldes, läks meest katsma, kulas ta ennese käest, luddas luggu olleks ja püdis sõbralikult tedda ta ettemõetud nõust ärrapööda, sest et se läbbi kõlwatumad wiisid ja jummalafartmata ello agga saa sid kaswatud. „Ma kardan,“ ütles õppetaja, „teie laew saab pühhapäwa-teotaja ollema.“ Mees watas ta otse, ja wastas siis otsekohe sure julgusega: „Zah seks ta peab jäma, ja se on jonelt se nimmi mis ma omma laewale tahhan anda. Minna ollen kaua selle ülle järrelemõelnud, mis nimme ma temmale piddin andma, ja teie ollete nüüd sedda viete tabband. Ma tannan teid teie märgo eest. Nüüd saab laewa nimmi pandud: „Pühhapäwa-teotaja.“ Kui ta sedda ütles, sowis, ta õppetajale jummalaga jättes, temmale head päwa, pikkas ja naeris õppetaja kurbduse ülle, mis sessel temma pärast olli, pöris ümber ja läks tahha tuppa. Ehhitus läks eddasi, ja isseärranes sai pühhapäiwil laewa kallal kibbedaste tööd tehtud. Peagi olli ta ni laugel walmis, et ta sai wette lastud. Ka se sündis ühhel pühhapäwal, ja se nimmi: „Pühhapäwa-teotaja“ sai temmale sure õiskamise ja liisaga tahhe wõi kolmekümne pooljoobnud meestest antud. Mõnned wannad madrused, kes seal jures ollid ja tähhel pannid, kuidas laew esimest korda wette putus, langutasid wägga murrelilo näoga omma

pead. Ta sai nüüd täiest koidetud ja ühhe lustsõido tarwis walmistud. Ka se piddi ühhel hingamise päwal sündima. Kõik kes seks wäart arwati, said kutsutud, ja suur hulk rahwast tungis laewa peale. Eippo peal, mis masti oisas tule käes uhkest lipputas, olli nimmi suurte tähtega luggeda: „Pühhapäwa-teotaja.“ Ta liikati kaldalt emale. Mõnningad, kellele lange hirm peale tulli kui nad sedda nimme näggid kargasid laewa pealt veel õigel ajal kaldale; mitto teistest olleksid sedda samma teinud agga nad ollid jubba kaldast laugel ärra. Tüf aega purjutas laewote lannast pitki merrepegelt. Arrad said uut julgust, mängimehhed hakkasid puhhuma, rööm läks lahti. Ommeti pari tunni pärast läks luggu teists; häffiline torm tõisis ja kange tule oog tabbas laewa wasto. Rahwa risti- ning põigiti-joosmine ja teine teisejt läbbisurrumine wöttis laewaparra peal wõimust, ja ehmatuse, mis kõikide peale tulnud, ei annud mõistusele aega, ärrapeasmise peale mõteldagi. Mõnne silmapilgo aja sees olli laewote jo külle peale wiisjatud ja langes merre põhja. Oh mis ehmatuse liisja tõusis nüüd taewa pole üllesse. Agga pea olli jälle wailne asji ja kõik mödas. Mõlifikümmed noort innimest ollid merre laenete wahhele mahhamaetud, ja otse nende kohhal wee peal ojus laewaplaggo omma pealkirjaga: Pühhapäwa-teotaja, nende wasto, hüdis, kes sedda kõik näggid: „Jummal on ommeti kohtomoi istja ma peal.“ Paul 58, 12.